Raad van State

200708507/1.
Datum uitspraak: 1 februari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/13489 van de rechtbank 's-Gravenhage van 30 oktober 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 februari 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 oktober 2007, verzonden op 9 november 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 december 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

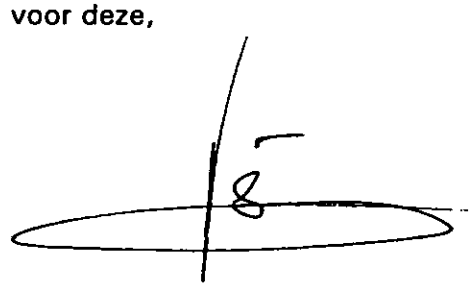
w.g. Van Altena
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 februari 2008

91-566.
Verzonden: 1 februari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

UITSPRAAK
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 06/13489 BEPTDN

Inzake : eiseres, V-nummer , woonplaats kiezende ten kantore van haar gemachtigde, mr. P.C.M. van Schijndel, advocaat te 's-Gravenhage,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde mr. M. van Andel, ambtenaar ten departemente.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiseres heeft gesteld te zijn geboren op en de Iraakse nationaliteit te bezitten. Zij verblijft sedert 6 maart 2003 als vreemdeling in Nederland. Op 20 maart 2003 heeft zij een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000. Verweerder heeft op 28 november 2003 eiseres schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvraag af te wijzen. Eiseres heeft haar zienswijze op deze mededeling schriftelijk naar voren gebracht. Bij besluit van 16 februari 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiseres afgewezen.

2. Bij schrijven van 15 maart 2006 heeft eiseres tegen dit besluit een beroepschrift ingediend bij de rechtbank.

3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

4. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 9 oktober 2007. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door mr. P. Scholtes, kantoorgenoot van haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig S. Amad, tolk in de Koerdische taal.

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2. Eiseres heeft ter onderbouwing van haar aanvraag - voor zover van belang en samengevat - het navolgende aangevoerd. Eiseres is afkomstig uit (Noord-Irak). Zij ging dikwijls op bezoek naar haar moeder in (Centraal-Irak).

Op een dag heeft een buurvrouw van haar moeder haar gevraagd een brief mee te nemen naar gericht aan de familie van . Eiseres heeft daarop een aantal malen een brief voor genoemde familie in bezorgd. De laatste keer – omstreeks 21 maart 2001 - is eiseres bij een (KDP-)controlepost aangehouden en gefouilleerd. Eiseres is vervolgens gearresteerd en meegenomen voor verhoor. Bij het verhoor bleek dat de familie van door de KDP werd gezocht wegens spionage. Eén van de bewakers bleek een familielid van eiseres te zijn en deze heeft haar een verklaring laten tekenen waarin zij toezegde de volgende ochtend terug te komen voor verhoor. Daarop regelde hij een taxi voor haar en adviseerde hij haar het land te verlaten. Eiseres is teruggekeerd naar en naar haar zwager gegaan. Deze heeft haar naar gebracht en van daaruit is eiseres naar Turkije vertrokken. Daar heeft zij verbleven van maart 2001 tot aan haar vertrek naar Nederland op 3 maart 2003.

3. Verweerder heeft met verwijzing naar artikel 31, eerste lid, Vw 2000, in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van dat artikel, de aanvraag afgewezen.
Verweerder heeft daarbij geconcludeerd dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas en dat, voor zover overigens van dit relaas moet worden uitgegaan, het relaas onvoldoende zwaarwegend is voor vluchtelingenschap.

4. Eiseres heeft in beroep een (vertaald) nationaliteitsbewijs overgelegd. Voorts verklaart zij dat haar echtgenoot hun huwelijksakte bij de Iraakse ambassade heeft afgegeven voor de benodigde legalisatie en dat het huwelijk in de GBA staat ingeschreven, waardoor er mag worden uitgegaan van de juistheid van de verklaringen over dit huwelijk. Ook stelt eiseres zich op het standpunt dat haar echtgenoot bij zijn eerdere hoorzitting op 29 november 2001 nooit heeft verklaard dat zij in 1998 in Turkije verbleef.
Nu haar echtgenoot in Nederland is toegelaten als vluchteling loopt eiseres bij terugkeer naar Irak een reële kans op een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM.
Ten slotte is het tegenwerpen van artikel 31, tweede lid, onder f, Vw 2000 in strijd met de uitspraak van het EHRM in de zaak , nu verweerder de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas ten onrechte heeft volstaan met een beoordeling van de positieve overtuigingskracht van het relaas, aldus eiseres.

5. De rechtbank overweegt het volgende.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c, en d, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:
a. die verdragsvluchteling is;
b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat de betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en hij de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in samenhang met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.
Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

6. Blijkens de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS), onder meer de uitspraak van 27 januari 2003 (JV 2003, 103), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling door de rechter slechts terughoudend worden getoetst. Aan de orde is derhalve de vraag of verweerder, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, bezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

7. In de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000, hoofdstuk C14/3.3, heeft verweerder als beleid neergelegd dat het relaas in beginsel geloofwaardig wordt bevonden, indien de asielzoeker op alle vragen zo volledig mogelijk heeft geantwoord, het relaas innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat er over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

Indien zich een van de omstandigheden van artikel 31, tweede lid, a tot en met f, Vw 2000 voordoet, doet dit afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas en rust op de asielzoeker een zwaardere bewijslast. Er mogen dan in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

8. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank het niet overleggen van identiteits- of reisdocumenten aan eiseres kunnen toerekenen en zich op het standpunt mogen stellen dat aldus afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiseres. Verweerder heeft eiseres kunnen tegenwerpen dat zij geen aannemelijke verklaring heeft gegeven voor de verschillen in gegevens op de identiteitskaart en de huwelijksakte. Dat het huwelijk van eiseres en referent in de gemeentelijke basisadministratie (hierna: de GBA) is ingeschreven, leidt – wat hier verder van zij - niet tot een ander oordeel. Verweerder behoeft immers niet louter op basis van de gegevens in de GBA aan te nemen dat in dit geval van een rechtmatig huwelijk op een bepaalde datum sprake is geweest, omdat die gegevens niet op een na verificatie gelegaliseerde huwelijksakte zijn gebaseerd.
Dat eiseres thans in beroep een nationaliteitsverklaring heeft overgelegd, doet niet

af aan het feit dat de verklaringen van eiseres over haar huwelijksdatum en haar verblijf in Turkije tegenstrijdigheden bevatten. De enkele ontkenning van haar echtgenoot dat hij bij de hoorcommissie heeft verklaard dat eiseres in 1998 in Turkije verbleef heeft verweerder in redelijkheid onvoldoende kunnen achten. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat uit het verslag van dit gehoor, gehouden op 29 november 2001, het jaartal 1998 zelfs tweemaal expliciet is genoemd als tijdstip waarop eiseres in Turkije verbleef, zodat reeds hierom een kennelijke schrijffout onwaarschijnlijk is. Deze verklaringen zijn in tegenspraak met de verklaringen van eiseres, waardoor ernstig afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas, dat immers steunt op gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan in Irak in een periode dat eiseres volgens de verklaringen van haar echtgenoot in Turkije verbleef. Ook in beroep heeft eiseres voor deze tegenstrijdigheid geen afdoende verklaring kunnen geven.

Gelet op het vorenoverwogene heeft verweerder het asielrelaas in redelijkheid ongeloofwaardig kunnen achten.

Wat betreft het standpunt van eiseres dat er, onder verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 5 juli 2005 in de zaak I (AB 2005, 369), een onjuist toetsingskader is gehanteerd terzake van de geloofwaardigheid van het relaas, wordt het volgende overwogen.

Bij uitspraak van 15 juni 2006 (LJN: AX8971, 200602132/1, 200602135/1) heeft de ABRS overwogen dat uit het arrest niet voortvloeit dat de Nederlandse bestuursrechter de beoordeling door de minister van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de vreemdeling op dezelfde wijze dient te toetsen als die waarop het EHRM in het arrest in de zaak heeft onderzocht of Nederland de uit artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) voortvloeiende verdragsverplichtingen heeft geschonden. Voorts kan uit het arrest van het EHRM in de zaak niet worden afgeleid dat de omstandigheid dat de vreemdeling niet over documenten beschikt en hem dat valt toe te rekenen, niet bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas mag worden betrokken. Het arrest in de zaak levert geen grond op voor het oordeel dat de minister niet mag eisen dat van het relaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht uitgaat, om het, voor zover het niet met bewijsmateriaal is gestaafd, geloofwaardig te achten.
Het EHRM toetst, anders dan de Nederlandse bestuursrechter, geen bestuursbesluit omtrent toelating naar de feiten en omstandigheden zoals die bestonden ten tijde van het nemen ervan, maar beoordeelt of op het moment van uitzetting sprake zal zijn van schending van een verdragsbepaling door de desbetreffende lidstaat, waarbij ook feiten en omstandigheden die zijn opgekomen na afsluiting van de nationale procedure en waarmee het bestuur en de nationale rechter geen rekening hebben kunnen of mogen houden worden betrokken. De jurisprudentie van het EHRM geeft geen grond voor het oordeel dat een – onder omstandigheden op bepaalde punten terughoudende – toetsing door de rechter op rechtmatigheid van het oordeel van de minister over de geloofwaardigheid van het asielrelaas, waar dat niet met bewijsmiddelen is gestaafd, zich niet met artikel 13, gelezen in samenhang met artikel 3 EVRM, verdraagt. Van een situatie waarin Nederland de door artikel 3 EVRM aan de staten gelaten "margin of discretion" overschrijdt is dan ook geen sprake.

Gelet op het vorenoverwogene heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij gegronde vrees voor vervolging als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag heeft.
Eiseres komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond

van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000.

7. Voor zover eiseres een beroep doet op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), is de rechtbank met verweerder van oordeel dat niet aannemelijk is geworden dat eiseres bij gedwongen terugkeer naar Noord-Irak een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van vorenvermelde bepaling. Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat, nu eiseres tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over haar huwelijksdatum, haar vertrek uit Irak en haar verblijf in Turkije, ook haar verklaring omtrent mogelijke eerwraak niet geloofwaardig wordt geacht. De door eiseres overgelegde brief van haar broer – waarin deze dreigt met eerwraak - maakt dit niet anders, nu deze informatie niet afkomstig is uit een objectief verifieerbare bron.
Geheel ten overvloede overweegt de rechtbank dat niet valt in te zien dat eiseres, die officieel gehuwd zegt te zijn, de eer van haar familie zou hebben geschonden door – daartoe gedwongen door de omstandigheden - lange tijd zonder haar wettige echtgenoot in Turkije te verblijven.
Eiseres kan derhalve aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 geen aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

8. Evenmin is gebleken van klemmende redenen van humanitaire aard, die verband houden met de redenen van het vertrek van eiseres uit het land van herkomst. Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

9. Evenmin is gebleken dat verweerder zich niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat ook aan de overige gronden van artikel 29 Vw 2000 niet is voldaan. Daartoe wordt overwogen dat eiseres geboren is in , welke plaats in Noord-Irak is gelegen, zodat zij geen aanspraak kan maken op het categoriaal beschermingsbeleid voor (Centraal) Irak.

10. Verweerder heeft gelet op het voorgaande de aanvraag terecht afgewezen.

11. Het beroep is derhalve ongegrond.

12. Er zijn geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E. Kouwenhoven en uitgesproken in het openbaar op 30 oktober 2007, in tegenwoordigheid van mr. H.G. Egter van Wissekerke, griffier.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.
Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd.
Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag (nadere informatie: www.raadvanstate.nl).

afschrift verzonden op: 09 NOV. 2007

De griffier van de rechtbank 's-Gravenhage

Sociale zekerheidsrecht

[redacted]

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

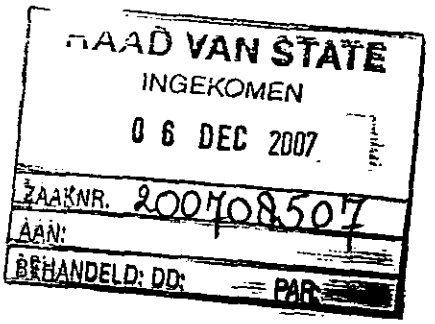
HOGER BEROEPSCHRIFT

inzake:

Koerdistan
wonende te
gemachtigde: mr P.C.M. van Schijndel

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te 's-Gravenhage,
gemachtigde:

Geeft eerbiedig te kennen:

Koerdistan geboren op van Iraakse nationaliteit, wonende te aan het adres , te dezer zake woonplaats kiezende te (2585 JT) 's-Gravenhage aan het adres Duinweg 9 ten kantore van de advocaat en procureur mr P.C.M. van Schijndel, die ten deze voor appellante occupeert en die hierbij verklaart, door appellante bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd om namens haar het onderhavige hoger-beroepschrift in te dienen;

Dat appellante in hoger beroep komt van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, d.d. 30 oktober 2007, verzonden 9 november 2007, Awb 06/13489, IND-dossiernummer 0303-20-0125, in welke zaak de rechtbank het beroep van appellante, gericht tegen de beschikking van de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (waarbij het asielverzoek van appellante niet werd ingewilligd), ongegrond heeft verklaard;

Dat appellante een afschrift van genoemde uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, hecht aan het onderhavige hoger beroepschrift;

Dat appellante de navolgende grieven wensen aan te áan te voeren tegen de voormelde uitspraak van de rechtbank:

Grief 1,
De rechtbank heeft art. 31 lid 2 onder f Vw2000 en art. 3:46 Awb geschonden door ten onrechte te overwegen dat de Staatssecretaris het niet overleggen van identiteits- of reisdocumenten aan appellante heeft kunnen toerekenen en de Staatssecretaris zich op het standpunt heeft mogen stellen dat aldus afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van appellante.

De Staatssecretaris werpt in de bestreden beslissing art. 31 lid 2 onder f Vw2000 tegen en stelt dat appellante onvoldoende documenten heeft overgelegd om haar identiteit en nationaliteit te kunnen vaststellen.

Noch uit het voornemen noch uit de bestreden beschikking volgt dat de Staatssecretaris twijfelt aan de Iraakse nationaliteit van appellante.

[redacted]

Er zijn kennisvragen gesteld in het eerste gehoor en deze kennisvragen werden naar behoren beantwoord. De Staatssecretaris stelt in elk geval niet dat de kennisvragen onjuist zijn beantwoord. Bovendien kan worden gewezen op het feit dat appellante Iraaks Koerdisch spreekt (het Badini). Uit de brief van de Staatssecretaris d.d. 16 juni 2003, waarin de Staatssecretaris aangeeft dat het Kabinet heeft ingestemd met een voorstel van de (toenmalige) Staatssecretaris om met betrekking tot asielzoekers uit Noord-Irak een besluitmoratorium in te stellen, en waarin de Staatssecretaris verder aangeeft: "Voor bovengenoemde vreemdeling (appellante, PvS) betekent dit dat de beslistermijn is verlengd met een jaar", volgt feitelijk dat de Staatssecretaris juist niet twijfelt aan de nationaliteit van appellante.

Terzake haar identiteit heeft appellante in de aanvraagfase haar identiteitskaart (waarvan de Kmar heeft gesteld de authenticiteit niet te kunnen vaststellen) overgelegd, alsook haar huwelijksakte, en de brief van haar broer waarin met zoveel worden appellante wordt bedreigd met eerwraak. In beroep heeft appellante haar nationaliteitsbewijs overgelegd (zoals in de gronden van het beroep werd aangegeven is het origineel voorhanden en kan op authenticiteit worden onderzocht).

In de zienswijze werd verklaard hoe het mogelijk is dat de gegevens op de identiteitskaart niet geheel overeenstemmen met de gegevens op de huwelijksakte (de Iraakse ambtenaar heeft bij de vervaardiging van de identiteitskaart zoals appellante die na haar huwelijk heeft verkregen, de oude afgiftedatum overgenomen; appellante heeft aangegeven dat verschillen tussen beide stukken zijn terug te voeren op de toen heersende chaos).

Als gezegd werd in beroep het nationaliteitsbewijs overgelegd. De persoonsgegevens op het nationaliteitsbewijs stemmen overeen met de persoonsgegevens op de identiteitskaart.

In beroep werd ook een uittreksel GBA overgelegd. Ook in de MVV-zaak werd al duidelijk dat het huwelijk van appellante in het GBA geregistreerd is. Gegeven de registratie van het huwelijk, mag er van uit worden gegaan dat er geen onjuistheden zijn verkondigd over het huwelijk.

De echtgenoot van appellante, de heer , heeft op 7 januari 2007 asiel verzocht en later ook gekregen. Daarmee staat vast dat zijn asielrelaas geloofwaardig werd geacht, inclusief hetgeen hij omtrent appellante heeft verklaard.

Met andere woorden: er is geen grond voor het oordeel dat appellante onvoldoende documenten heeft overgelegd ter vaststelling van haar nationaliteit en identiteit.

De Staatssecretaris heeft ook gesteld dat appellante onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van haar reisroute.

Ook daar is appellante het niet mee eens.

In het eerste gehoor heeft appellante gedetailleerd verklaard over haar reis van Irak naar Turkije. Toegegeven kan worden dat zij minder uitgebreid heeft verklaard over haar reis van Turkije naar Nederland. Evenwel kan haar dat in redelijkheid niet worden tegengeworpen. Vastgesteld kan worden dat de contactambtenaar niet heeft doorgevraagd op het punt van de reis van Turkije naar Nederland. Indien de contactambtenaar zou hebben gevonden dat appellante onvoldoende informatie verstrekte over de reisroute, had het voor de hand gelegen dat de contactambtenaar had doorgevraagd op dit punt. Uit het feit dat niet werd doorgevraagd kan worden afgeleid dat appellante kennelijk voldoende heeft verklaard over de reisroute.
Appellante heeft zoveel als mogelijk was verklaard over haar reis van Turkije naar Nederland. Zij spreekt geen andere talen dan het Koerdisch, die een andere schrijfwijze kent dan de Europese talen. Het was voor haar niet mogelijk om plaatsnamen of andere opschriften te kunnen herkennen. Te minder gegeven het ontbreken bij appellante van enige topografische kennis. In het geheel dient te worden bedacht dat appellante illegaal heeft gereisd en dat op zich al een zodanig stressvolle situatie oplevert dat er in zijn algemeenheid genomen al vanuit kan worden gegaan dat onder dergelijke reisomstandigheden er minder oog is voor details als plaatsnamen etc.

Met andere woorden: er is ook geen grond voor het oordeel dat appellante onvoldoende heeft verklaard over haar reis van Irak naar Nederland.

[redacted]

De Staatssecretaris werpt ten onrechte art. 31 lid 2 onder f Vw2000 tegen, en komt daarmee tot een onjuist toetsingskader. De rechtbank heeft dit miskend.

Grief 2.
De rechtbank heeft art. 3:46 Awb geschonden door ten onrechte te overwegen dat de Staatssecretaris het asielrelaas van appellante in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten.

In de pleitnotities werd het volgende naar voren gebracht:
"*Indien als uitgangspunt zou worden genomen dat de Staatssecretaris art. 31 lid 2 onder f Vw2000 heeft kunnen tegenwerpen, dan nog komt de Staatssecretaris ten onrechte tot het oordeel dat het asielrelaas van appellant ongeloofwaardig is.*

In het asielrelaas van appellant zijn geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden te ontwaren; van het asielrelaas van appellant gaat een positieve overtuigingskracht uit. In de zienswijze, die mede als gronden van het onderhavige beroep moge dienen, wordt als reactie op de in het voornemen opgenomen argumenten waaruit zou moeten volgen dat er juist geen positieve overtuigingskracht uitgaat van het asielrelaas, uiteengezet dat en waarom dat zo is. Kortheidshalve wordt naar de zienswijze verwezen.

Er zijn drie aspecten in de zaak van appellante van belang. De vrees voor vervolging wegens de eigen activiteiten van appellante. De vrees van appellante voor vervolging c.q. een behandeling als verboden in art. 3 EVRM wegens de politieke activiteiten van haar echtgenoot. De vrees van appellante voor vervolging c.q. een behandeling als verboden in art. 3 EVRM wegens de bedreigingen van haar broer (de eerwraak).

Ook al zou het zo zijn dat van het relaas van appellante geen positieve overtuigingskracht uitgaat voor wat betreft de eigen activiteiten van appellante, is het nog maar de vraag in hoeverre dat ook geldt voor de vrees van appellante voor vervolging c.q. een behandeling als verboden in art. 3 EVRM wegens de politieke activiteiten van haar echtgenoot en de bedreigingen van haar broer (de eerwraak).

In de gronden van het beroep staat vermeld dat appellante van oordeel is dat de Staatssecretaris het asieldossier van de echtgenoot van appellante niet dan wel volstrekt onvoldoende in haar besluitvorming heeft betrokken, nu de echtgenoot als verdragsvluchteling werd toegelaten, en het risico dat appellante vanwege haar echtgenoot bij terugkeer in Irak een behandeling als verboden in art. 3 EVRM te wachten staat reëel is te noemen.
Omdat het asielrelaas van de echtgenoot van appellante geloofwaardig is, is het bepaald niet denkbeeldig en op voorhand ongeloofwaardig dat appellante in verband met haar echtgenoot verstrekkende problemen tegemoet kan zien bij terugkeer in Irak.

Gegeven de overgelegde dreigbrief van de broer, is het niet denkbeeldig dat appellante in verband met de gestelde eerwraak verstrekkende problemen tegemoet kan zien bij terugkeer in Irak.

Met andere woorden: niet valt in te zien, zeker niet zonder nadere motivering, waarom in elk geval het asielrelaas voor zover dat gaat over de vrees van appellante voor vervolging c.q. een behandeling als verboden in art. 3 EVRM wegens de politieke activiteiten van haar echtgenoot en de bedreigingen van haar broer (de eerwraak) géén positieve overtuigingskracht zou hebben.".

De rechtbank overweegt: "Deze verklaringen zijn in tegenspraak met de verklaringen van eiseres, waardoor ernstige afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas, dat immers steunt op gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan in Irak in een periode dat eiseres volgens de verklaringen van haar echtgenoot in Turkije verbleef.".

Waar de rechtbank op doelt is de twijfel of appellante nu al dan niet eerder uit Irak is vertrokken naar Turkije. Op basis van de verklaringen van de echtgenoot concludeert de Staatssecretaris en

[redacted]

rechtbank dat dit in 1998 moet zijn geweest (de echtgenoot ontkent overigens dit te hebben gezegd) en mitsdien niet in 2001.

Als appellante verklaart over de door haar gevreesde behandeling als verboden in art. 3 EVRM wegens de bedreigingen van haar broer (de eerwraak), dan heeft appellante het over problemen die zich hebben voorgedaan na de geboorte van haar kind in januari 2002. Toen werd zij immers onder druk gezet om terug te keren in Irak.

Waar de rechtbank overweegt dat het relaas van appellante "*steunt op gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan in Irak*", dan is dat oordeel onbegrijpelijk en onvoldoende gemotiveerd, nu de door appellante gevreesde eerwraak steunt op gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan in 2002, toen appellante al in Turkije verbleef.

Of appellante nu al dan niet in 1998 al in Turkije verbleef, doet dat in het geheel niets af aan de gestelde vrees voor eerwraak die is ontstaan tijdens het verblijf in Turkije, het aldaar zwanger raken en het verblijf gedurende langere tijd aldaar als alleenstaand moeder.

Grief 3.
De rechtbank heeft in rechtsoverweging 7 ten onrechte overwogen dat de brief van haar broer, waarin deze dreigt met eerwraak, informatie is die afkomstig is uit niet-objectieve bron, en mitsdien dat deze brief het oordeel omtrent de geloofwaardigheid niet anders maakt.

Dit is een onbegrijpelijk oordeel, nu bedreiging met eerwraak immer uit de hoek van de familie is, en deze informatie uit geen enkele andere bron afkomstig kan zijn. Op het moment dat appellante in Turkije verblijft en aldaar wordt bedreigd met eerwraak, is er ook geen enkele andere mogelijkheid dan de eerwraak aannemelijk te maken aan de hand van de brief van de broer. Appellante kan juist vanwege deze eerwraak op dat moment al niet meer terugkeren in Irak, om aldaar de (lokale) overheid om een bevestiging van die dreigementen te vragen.

Conclusie:
Appellante concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot gegrondverklaring van het beroep tegen de voornoemde beschikking van de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

's-Gravenhage, 6 december 2007

P.C.M. van Schijndel,
gemachtigde